

[Hækkerup.]

ført som Maksimum til Hjælpekassen, være tilstrækkeligt; der var, paapegede det ærede Medlem, i Finansaaret 1926—27 kun brugt 8 400 000 Kr. til Hjælpekassehjælp, og efter det foreliggende Forslag kan der fremtidig bruges 8 369 000 Kr.

Ja, det er rigtigt, men det ærede Medlem glemmer een Ting. Han glemmer, at i 1926—27 havde vi ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse. Det har vi ikke nu. Det er derfor, Udgifterne er steget saa overordentlig stærkt i indeværende Aar, og det er dette Forhold, vi skal tage i Betragtning, naar vi vil dømme om, hvilke Beløb der er tilstrækkelige til at holde de uforskyldt trængende udenfor Fattigvæsenet.

Mads Larsen: Jeg skal kun gøre en eneste kort Bemærkning til den højtærede Ministers Udtalelser. Den Udtalelse af det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven, som jeg havde givet Tilslutning til, har jeg noteret straks ved Fremsættelsen, og den lød saaledes: „Fastsættelse af et Maksimumsbeløb er ikke i alle Tilfælde en Spareforanstaltning, men kan lige saa vel være det modsatte“. Herudfra udledede den højtærede Minister den Opfattelse, at jeg havde den Mening, at det vilde i alle Tilfælde virke modsat. Det har jeg aldeles ikke sagt. Den højtærede Minister anstillede saa nogle Betragtninger, som gik ud paa, at han ikke kunde forstaa, at jeg nærede den Opfattelse, da jeg i sin Tid havde givet Tilslutning til Maksimalprispolitikken. Nu vil jeg herom sige, at de to Ting kommer aldeles ikke hinanden ved. Men som jeg har sagt, har jeg ikke givet Tilslutning, og det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven har ikke udtalt, at det vilde virke modsat, tværtimod, det kunde komme til at virke modsat, og det var den Udtalelse, jeg gav min Tilslutning til.

Men denne Tilslutning maa jo have generet den højtærede Minister ret stærkt, thi ellers forstaaer jeg ikke, hvorfra han tager Anledning til at fremsætte en Udtalelse om, at han tror derfor heller ikke paa det ærede Medlems Redebonhed til saglig Forhandling, thi det vil hans politiske Umyndighed hindre. Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister: Hvad mener Ministeren med min „politiske Umyndighed“, hvad betyder den Udtalelse? Jeg staaer som Repræsentant for et Parti, og jeg staaer med Ret til at forhandle ogsaa om dette Forslag og de enkelte Bestemmelser deri ud fra min bedste Overbevisning om, hvad det er rigtigt at gaa med til, og naturligvis vil

jeg føle mig i nogen Grad bundet af, om jeg kan faa mit Parti til at give Tilslutning til mine Anskuelser. Men saadan er vel hver eneste Ordfører stillet, og hvis Ministeren mener, at det berettiger ham til at betegne mig som politisk umyndig, maa Ministeren huske paa det gamle Ord, der siger, at den skal ikke kaste med Sten, som selv bor i et Glashus, for han er under dobbelt Formynderskab, han skal ikke alene have sit eget Parti med — og det kan tidt og ofte maaske volde ham Besvær —, men ogsaa det konservative Folkepartis Velsignelse til de Foranstaltninger, han vil gennemføre. Det var maaske ogsaa derfor, at Ministeren var saa irriteret af det ærede Medlem Hr. C. J. F. Svens Udtalelser, men saa var det vel ogsaa nemmere at lade Vreden gaa ud over mig.

C. J. F. Sven: Den ærede Ordfører for Regeringspartiet, det ærede Medlem Hr. Henrik Jensen, beklagede sig over, at min Tale havde været uklar, at han i hvert Fald ikke havde forstaaet den. Jeg tror, det er med Urette. Jeg tror, det kommer af, at det ærede Medlem forventer, at man overfor et Regeringsforslag enten skal udtale sig bestemt for eller bestemt imod, Mellemtonerne kender det ærede Medlem aabenbart ikke. Jeg har udtrykkelig erklæret, at vi gerne vil være med til en Revision af Hjælpekasseloven og fjerne Mulighederne for Misbrug, men samtidig har jeg erklæret, at vi ikke vil gaa ind i en Kamp mod Hjælpekasseloven i den Forstand, at den ikke fortsat kan opfylde den Mission, som vi mener den har, i alt Fald med Hensyn til den sociale Forsorg. Med andre Ord: vi ønsker overfor dette Forslag at holde Hovedet klart, hvor charmerende de Favntag end maatte være, som Regeringspartiet indbyder os til.

Forstod det ærede Medlem saaledes ikke Meningen med min Tale, lod det til, at i hvert Fald den højtærede Indenrigsminister forstod den. Ganske vist var den højtærede Indenrigsminister noget irriteret over — saaledes lød det da —, at vi ikke fra vor Side var gaaet ind med fuld Musik. Navnlige mente den højtærede Minister, at Tidspunktet til Fremsættelsen af Lovforslaget var saa ganske overmaade heldigt, og at min Kritik i saa Henseende derfor nærmest var upassende. Af to Grunde mener jeg at maatte fastholde, at Tidspunktet ikke er helt heldigt valgt. For det første finder jeg ikke, der er megen Mening i at fremsætte et Lovforslag i Rigsdagens ellefte Time; at henvise til, at saa kan man spekulere paa